

end ved den fornylig foretagne 2den Behandling, men jeg forbeholder mig at stille Endringsforslag til Lovforslaget, naar det kommer ind i det andet Ting, og man faar at se, hvorledes man der vil stille sig til det.

Ordføreren (Fogtmann): Det er kun et Par meget korte Bemærkninger, jeg finder Anledning til at knytte til denne Sag, inden den gaar til det andet Ting. Der blev fra den ærede Justitsministers Side særlig gjort gældende ved 2den Behandling, at den Form, dette Forslag efter den gjorte Indstilling vilde faa, var saa utilfredsstillende, at han mente, man derved paatog sig et Skin af at have gjort noget, men som dog var næsten et intet, ja maaske endog noget, der snarere virkede i skadelig Retning, idet det kunde komme til at lægge Hindringer i Vejen for en videre Udvikling af Spørgsmaalet i den Retning, den ærede Justitsminister ønskede. Jeg gjorde derimod gældende, at jeg betragtede det Forslag, der laa for fra Udvalgets Side, for at være et sundt og naturligt Fremskridt i Udviklingen paa dette Omraade; men for øvrigt skal jeg indrømme den ærede Justitsminister, at noget stort ser jeg ikke i hele denne Sag, nogen særlig Betydning tillægger jeg ikke dette Forslag for den økonomiske Tilstand eller i det hele taget for Samfundets Velbære her i Landet. Naar man venter sig af dette Forslag, at det skulde være en særlig Betingelse for en væsentlig social Forbedring, eller at det særlig skulde være et Forslag, som skulde komme Smaa-folk, som der har været Tale om, til Gode, saa maa jeg sige, at jeg er uenig i saa Henseende med dem, der opstille denne Mening. Jeg tror ikke, det i og for sig indeholder Betingelserne for at faa nogen væsentlig gennemgribende Betydning hverken for Smaa-folk eller andre, og allermindst tror jeg, det vilde være fyldestgørende med Hensyn til Smaa-folk. Naar det undertiden bliver stillet saaledes, at hvis man fulgte den ærede Justitsminister og hans Meningsfæller i dette Spørgsmaal, vilde man derved have gjort et betydeligt Fremskridt, skabt en Reform, som havde et vist Krav paa social Opmærksomhed, saa tror jeg, man snarere skal lægge Mærke til, at man fra den Side kun kan vente, hvad jeg vil kalde Surrogater for sociale Reforme. Som saadan vilde jeg betragte denne Reform, hvis den blev ført igennem. Naar det hedder sig, at nu havde man endelig opnaaet noget paa dette Spørgsmaal, nu var det endelig løst saaledes, at der var gjort noget til Sikkerhed for, at Smaa-folk kunde faa bedre, sundere og rigeligere Ernæring, som det i Almindel-

lighed saa smukt hedder, saa siger jeg, at jeg betragter det som et rent Surrogat, og jeg vil sige, som den ærede Justitsminister sagde om vort Forslag, at medens man betragter det, som om man havde gjort noget, saa betragter jeg det at være noget nær lig Nul med Hensyn til den Opgave, man mener at løse derved. Jeg skal derfor gentage, hvad jeg sagde ved 2den Behandling, at jeg haaber, vi ikke saa snart skulle komme tilbage til dette Spørgsmaal igen, idet det enten maa vise sig, at en Løsning er mulig, og at den kommer til Stede, eller at denne Sag ikke er moden til Løsning nu, og at vi saa blive fri for pro forma at debattere den om igen.

Det, som den ærede Justitsminister særlig har anset over, og som jeg veed vil ramme Forslaget som en særlig Klage, er, at Straffeparagraffen ikke er fylldig nok, ikke gaar vidt nok, drager nok ind under sig, saa at den f. Eks. kun rammer Fabrikanter, men derimod ikke Forhandlere og lignende, samt at Strafferammen i og for sig er for snæver, ikke gaar op til tilstrækkelig strønge Straffe. Det var den Hovedsag, der blev rejst, og som jeg veed vil blive rejst mod dette Forslag. Jeg skal indrømme, at den Straffeparagraf, der er sat ind i Forslaget, gør ikke nogen stor Forandring i det bestaaende; den er et Fremskridt i den Retning, som den ærede Justitsminister ønsker, men ikke meget. Jeg tror imidlertid, at den ærede Justitsminister maa have gjort den Erfaring eller vil komme til at gøre den Erfaring, at store Straffeløvsreformer er Tiden ikke til for Djeblikket til at faa dette Ting ind paa. Er der særlige Forhold af særegen Bestaafenhed til Stede, kan man muligt i det smaa faa Lempelser; men en betydelig Straffeløvsrevision tror jeg ikke, at den ærede Justitsminister skal gøre sig Forventning om at komme ret langt ind paa, i alt Fald med dette Ting, som Forholdene stille sig for Tiden. Jeg betragter i Grunden denne Straffeparagraf, som vil komme ind i Loven, som en Haandskrækning, hvis man for øvrigt vil ud over Spørgsmaalet om de praktiske Sager, som ligge for i de andre Paragraffer. Der er bestandig fra en Side i en lang Række af Aar stillet noget bestemt op med Hensyn til denne Sag, nemlig at indskrænke den alene til Laboratorie-spørgsmaalet, medens man fra den anden Side har stillet betydelig større Fordringer og navnlig den, at man havde knyttet sine Forventninger til Straffebestemmelser, i det hele taget har bundet sin Stilling dertil, at man ikke kunde anbefale og ikke modtage en Lov, som ikke indeholdt en Skærpsættelse af Straffebestemmelserne. Det, mener jeg der-